

Михайло Гершкович

Одеські сонети

Пролог

«Забив цвяшок» мені поет-колега:
«Ти за Одесу напиши сонет,
Зроби такий віршовий пірует,
Примнож число одеських оберегів».

Не вдамся тут до творчих я стратегій:
Не цілячись на «сонячний кларнет»,
Складу помалу не один сонет,
Хоч це не легше, ніж складати «лего».

Чи не в догоду це комусь зроблю,
Але рядки належно заримую
І чотирнадцять їх в сонет вкладу я.

Доводить, що Одесу я люблю,
Не варто: засміють лише до глуму,
І в цьому теж тонкий славетний гумор.

Зухвалі хвилі

Зухвалі хвилі б'ють в одеські моли
Не менш вразливо, ніж тому сто літ.

Й так само крики чайок – мов привіт
Від кораблів, що десь за видноколом.

Життя в Одесі не буває кволим,
Тут серце завше проситься в політ,
Одеський гумор – справді дивний плід,
Й такий деінде скуштувать – ніколи.

Зелені вулиці гостей привітно ждуть,
До моря неодмінно доведуть
Крізь посмішки, принади і красоти.

Яскраве сонце крізь акацій тінь
Розкриє неба срібну голубінь
І прожене з думок тяжкі турботи.

Білі брості надії

Старих акацій запашне цвітіння
Живе з дитинства спогадом в мені,
Як і юначі полохливі дні,
Коли в Одесі буйне білопіння.

Ще дні такі, що не жадаєш тіні,
Духмяні ночі – наче уві сні,
І мріємо, як рано навесні...
Роки ідуть. А дні такі – незмінні.

Одеси символ – цвіт акацій білий,
Повітря й простір – так неждано милі,
А біла брость надіями зорить.

І набігають спогади про море,
Одеський гумор, світлий і прозорий...
І мить таку не можна пропустить.

Краса над морем

Ім'ям Шевченка парк освячений,
В Одесі люблений всіма.
Приїжджим – вражень просто тьма,
Місцевим – чимсь своїми означений.

Краса над морем – це означення
Весь простір парку обійма.
Куточку жодного нема,
Який для нас не мав би значення.

Алеї, вежа, стадіон,
І обеліск, і спуск на Ланжерон,
Зелений театр... – усе суттєво.

І серце проситься в політ,
І назавжди лишиться слід
На стежці пам'яті життєвій.

